

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ เราพยายามแสวงหาสัจธรรมกัน เราแสวงหาสัจธรรมกัน คนเรามีเกิด
มา เกิด แก่ เจ็บ ตาย สุกๆ สดๆ สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมด
ทั้งสิ้น จงเป็นสุขๆ เกิด เราอยากให้คนอื่นเป็นสุขๆ ใจ แล้วเราจะมีความสุขใหม่ ถ้าเราจะมี
ความสุข ความสุขมันคืออะไร ทั้งๆ ที่เราปรารถนาความสุข แต่เรายังตะครุบหาความสุขกันไม่
ถูกที่ใจ

ถ้าความสุขทางโลกๆ ความสุขทางโลกเป็นของชั่วคราวเท่านั้น ถ้าเป็นผู้ที่ประพฤติ
ปฏิบัติเห็นสัจจะความจริงแล้ว ความสุขจริงๆ มันไม่มี มันมีแต่ความทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ แล้ว
ทุกข์ดับไป ความทุกข์มันดับไปแล้ว โอ้โฮ! สุขมาก สุขมาก สุขมากใจ ถ้าความสุขมันอยู่กับเราๆ
เห็นไหม

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอน สอนถึงการประพฤติปฏิบัติ ข้าม
พ้นทั้งความสุขทั้งความทุกข์ ข้ามพ้นทั้งดีและชั่ว ข้ามพ้นทั้งหมดๆ การข้ามพ้นทั้งหมด เราคิดดี
ไม่ได้ แต่สิ่งที่เป็นคุณงามความดี คุณงามความดีมันเป็นทางเดินนะ มรรคนี่เป็นทางเดิน อาศัย
คุณงามความดีของเรา ถ้าไม่อาศัยคุณงามความดีของเราละ ถ้าความดีของเรามันเป็นกุศล ถ้า
ความชั่วของเราเป็นบาปอกุศล อกุศลนะ อกุศลมันจะทำให้เกิดกุศลได้อย่างไรละ

เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติกันนะ เราจะหาแต่คุณงามความดีของเรา ถ้าคุณงามความดี
ของเรา ถ้าเราไปยึดมันถือมัน มันเป็นสมุทัยๆ สมุทัยคือตัณหา ความดี ความดีเราแสวงหา
นั่นนะ แต่เรามียึดมันถือมันว่าความดีของเราๆ

แต่เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติแล้ว ทั้งดีและชั่ว มันทั้งดีและชั่ว มันสมดุ
ลของมัน มันข้ามพ้นไปหมดเลย ข้ามพ้นไปหมดเลย เห็นไหม ถ้าเราเห็นสัจจะความจริงในใจของ
เรา เราจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้ ถ้าเข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้ละ สิ่งที่มีมันจะรุนแรงมาขนาดไหน เราก็
ทำใจของเราได้ใจ

คูสิ ตอนนี้ภัยพิบัติๆ เวลาแผ่นดินไหวๆ นะ มันไหวตอนตี ๓ ตอนตี ๓ คนนอนอยู่นะ คน
หลับไหลอยู่ ถ้าคนไม่รู้ตัวก็ตายไปเลย แต่คนรู้ตัว เวลาคนเขาจะไปช่วยเหลือกัน เวลาภัยพิบัติ
สิ่งที่บรรเทาสาธารณภัยเข้าไปไม่ถึง ได้ยินเสียงร้องโอดโอยนะ ได้ยินเสียงร้องขอความ
ช่วยเหลือนะ เรามีแต่มือเปล่าๆ มันเศร้าใจใจ มันเศร้าใจๆ นี่ใจ เวลาภัยพิบัติมันมา เวลาเกิดภัย

พิบัติขึ้นมา เราอยู่ส่วนไหน เราเข้าใจในส่วนไหน อันนี้ภัยพิบัติที่เราเห็น เราเห็นนี้เป็นคติเตือนใจ
ไฉน

ดูสิ คนมาจากไหนก็แล้วแต่ หลากหลายมาก ขึ้นเครื่องบินลำเดียวกันแล้วก็ไปตกตายทั้ง
ลำเลย มันมาจากไหนละ คน กรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน คนเราเกิดมา มีกรรมกรรม
ทั้งนั้นนะ นี่กรรมมันให้ผลๆ แล้วกรรมมันให้ผล มันมาจากทั่วโลกเลยนะ มาขึ้นเครื่องบินลำ
เดียวกันนะ มันทำอะไรมา ทำไมมันถึงมาพร้อมกันอย่างนั้นไฉน

สิ่งที่ทำมาๆ เวลาทำด้วยกัน แต่เวลาจิตนี้เวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ พอจิตนี้เวียนวาย
ตายเกิดในวัฏฏะต่างคนต่างไป แตกกระสานซ่านเซ็นกันไป แต่ถึงเวลาแล้ว ถ้ามันเป็นของมัน
นั้นนะเวลากรรมของมัน มันดลใจๆ คนเรามันซื้อตัวแล้วนะ จะขึ้นเครื่องบินอยู่แล้ว มีคนมาขอ
แลก ขอแลกให้ออกไปก่อน ใ้คนที่มาขอแลกก็ไปตายแทน ทั้งๆ ที่เขานะ ถ้าใครคิดถึงอย่างนี้
แล้วมันเสียวะ มันเสียว เราเกือบไปแล้ว ถ้าขึ้นเครื่องบินไปลำนี้ก็ตกทั้งลำ ทำไมมีคนมาขอ
แลกบัตร มีความจำเป็นมาก มีความจำเป็นมาก ขอไปก่อนนะ ให้เงินให้ทองอีกต่างหาก ให้เงิน
ซื้อชีวิต เขาซื้ออุบัติเหตุไปต่างหาก

นั่นเวลากรรมมันจำแนกต่างๆ กัน มันเป็นนามธรรมก็มี มันเป็นวัตถุก็มี สิ่งที่เป็นวัตถุ
เห็นไหม ดูสิ เวลากรรม วัตถุกรรม วัตถุกรรมก็เป็นสิ่งที่เราชอบ เราต้องการปรารถนา เวลากิเลส
กรรม กิเลสกรรมมันก็สิ่งที่แสวงหาของมันไป

สิ่งที่เกิดขึ้นๆ มา ถ้าเราศึกษา ศึกษาแล้วเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันรู้มันเห็นขึ้นมา
มันสะเทือนใจนะ มันสะเทือนใจเพราะอะไร เพราะว่าตัวมันเป็นแบบนี้ เวลาซื้อขึ้นมา ความโลภ
ความโกรธ ความหลง สิ่งต่างๆ ใครๆ ก็ไม่ต้องการๆ สิ่งที่เราไม่ต้องการๆ แต่เวลาเกิดกับเรา เกิด
ขึ้นมา เราไม่รู้ตัวเลย สิ่งที่เป็นโรคเป็นภัย สิ่งที่เป็นสารพิษ เราก็ไม่เอาเข้ามาในร่างกายเราใช้
ไหม สิ่งที่เป็นสิ่งที่ไม่ดี เราไม่ต้องการทั้งนั้น แต่เวลาความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเกิดกับ
ใจเรา มันเป็นกับใจเรา เราไม่รู้ตัว เราไม่รู้ว่ามันอยู่กับเรา แล้วเราชอบมันอีกต่างหาก ทำร่วมไป
กับมันด้วยความเพลิดเพลิน ทำไปกับมันด้วยความพอใจ ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่ดี แต่เวลามันเกิดกับเรา
เราไม่รู้ เวลาเกิดกับเรา เราไม่รู้เท่าทันมันไฉน ถ้าไม่รู้เท่าทันมัน สิ่งที่เราไม่รู้เท่าทันมันถึงได้สร้าง
เวรสร้างกรรมอยู่นี้ไฉน

ถ้ามันสร้างเวรสร้างกรรมขึ้นมา สิ่งที่คุณงามความดีๆ มันเป็นความดีทางโลกนะ ทาง
โลกก็ทำได้แค่นั้นนะ แต่เวลาเราเห็นภัยในวัฏฏสงสารมาบวชเป็นพระๆ เราจะประพฤติปฏิบัติกัน
ทำใจของเราให้มันสว่างใสวก่อน คำว่า "สว่างใสว" คือให้มีดวงตาเห็นธรรมๆ ดวงใจเห็นธรรมๆ
ถ้าดวงใจ ใจมันสงบเข้ามาแล้วมันเห็นการกระทำของมัน จิตสงบแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็น
จิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง จิตสงบแล้ว จิตสงบแล้ว

จิตถ้าไม่สงบ ไม่สงบก็นี่ไง ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นสิ่งไม่ดีๆ ทั้งนั้นนะ แต่ มันเกิดกับเรา ไปกับมันหมดเลย มันไม่ดี ทำไมไปกับมันล่ะ มันไม่ดี ทำไมเป็นเราล่ะ แล้วเราก็ ภูมิใจทำด้วยนะ นี่ความลุ่มหลงๆ ถ้ามันไม่ลุ่มหลงมันก็ต้องกระจ่างแจ้แล้วสิ ที่มันไม่กระจ่าง แจ้ก็มาลุ่มหลงไปกับมันไง ถ้าลุ่มหลงไปกับมัน ทำไมเราพอใจไปกับมัน พอใจไปกับมันล่ะ ทั้งๆ ที่เพราะความไม่รู้ ไม่รู้ คำว่า “ไม่รู้” เพราะเรายังไม่รู้ละ

แต่ถ้าพอมันรู้ขึ้นมาละ ทุกคนจะบอก โอ้โฮ! มันละเอียดมาก ละเอียดมากเพราะอะไร เพราะว่าสติปัญญาเราไม่ทัน แต่ถ้าจิตมันสงบไป มันไปรู้ไปเห็นของมัน มันยิ่งละเอียดกว่านั้นๆ สิ่งทีละเอียดกว่านี้ยังมีอยู่ เห็นไหม เวลาสวดมนต์ สิ่งทีดีกว่านี้ สิ่งทีดีกว่านี้ยังมีอยู่ สิ่งทีดีกว่านี้ ยังมีอยู่ เราพยายามจะทำคุณงามความดีของเรา แล้วถ้าคุณงามความดีของเราละ ด้วยอำนาจ วิชาบาปกรรมของคน นี่สุดยอดๆ แล้ว เราเป็นคนดีแล้ว เราทำเต็มที่ของเราแล้ว ทำเต็มที่ มันยัง ไปได้อีกๆ คำว่า “ไปได้อีก” มันอยู่ที่วิชาแล้ว

ทีนี้คำว่า “วิชา” วิชาของคน เวลาบอกว่าวิชา เราก็ยกให้ ยกให้เป็นสิ่งทีเป็น อดีตมาไง สิ่งทีเป็นอดีตมา มันยกให้ แล้วเวลาเราทำอย่างนี้ เราก็มาน้อยเนื้อต่ำใจกันไป วิชาทีความเกิดเรานี่แหละ วิชาทีความรู้สึกนึกคิดเรานี่แหละ ถ้าวิชามันมีสติปัญญา ขึ้นมามันจะชวนชวายของมัน แล้วชวนชวายขึ้นมา การกระทำนั้น ปัจเจกตั้ง สันติภูมิโกนะ มัน ปราบกฎขึ้นกลางหัวใจ มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิโก คือมันรู้

คูสิ ทางโลกมีการศึกษา ศึกษาเป็นภาคทฤษฎี ทฤษฎีแล้วก็ต้องฝึกงาน ฝึกงานเพื่อให้ เป็นงาน คนเป็นงานทำงานแล้วหางานใหม่ มีประสบการณ์ก็ปี ถ้ามีประสบการณ์มาก ผลตอบแทนก็มากขึ้น มากขึ้นเพราะประสบการณ์อันนั้นไง นั่นประสบการณ์ทางโลกนะ

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบแล้ว สงบแล้วมันเสื่อม เสื่อมแล้วสงบ นี่ก็ ประสบการณ์ เวลาจิตมันสงบแล้วมันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิตตามความเป็นจริง นี่ก็ ประสบการณ์ เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไปแล้ว ถ้ามันรวมลง รวมลงคือสติปัญญามันปล่อย วางได้ ก็เป็นประสบการณ์ ประสบการณ์ทั้งนั้นนะ แต่ประสบการณ์ ประสบการณ์มันยังไม่จบ ไง

ถ้าเวลามันจบขึ้นมา เวลามันขาด เวลามันขาดมันเป็นอกุปปธรรมๆ นั่นก็ประสบการณ์ ประสบการณ์อย่างนี้มันเป็นอสุณนะ อสุณนะทีเอามาอ้างอิง อสุณนะทีมันจะไม่เปลี่ยนแปลง อสุณนะทีจะยกตัวอย่างได้ อสุณนะๆ พออสุณนะ มันก็เลยพ้นจาก สัพพะ ธมฺมา อนตฺตา ใจ

แต่เวลาบอกว่า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน พระพุทธศาสนาสอน สัพพะ ธมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา

เป็นอนัตตามันจับต้องสิ่งใดละ เพราะเป็นอนัตตา แต่สิ่งกระบวนการของมัน มันเป็นอนัตตาจริงไหม จริง แต่กระบวนการที่เป็นอนัตตามันละเอียดขึ้น มันละเอียดขึ้น มันดีขึ้น ดีงามขึ้น ชัดเจนขึ้น การกระทำมันชัดเจนของมันขึ้น การชัดเจนขึ้น นี่ไง ประสบการณ์ฯ ประสบการณ์ในการปฏิบัติไ้

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่ากรๆ สิ่งที่ได้ฟังธรรมนี้แสนยากๆ มันก็มีคุณค่ามาก เวลาศึกษาทฤษฎี ภาคปริยัติมีค่ามาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนนะ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ การศึกษานี้สำคัญๆ แต่ศึกษาแล้วไม่ปฏิบัติ มันศึกษามาๆ ถ้าไม่รู้ก็ว่า รู้ รู้อะไร รู้ธรรมะ แล้วใครรู้ละ อ้าว! ใครรู้ละ ถ้าจิตมันรู้ จิตมันรู้ ความรู้สึกเรารู้ ความรู้สึกเรารู้ แล้วตัวจิตละ ถ้ารู้แล้วทำไมไม่เท่าทันตัวเองละ ถ้ารู้แล้ว ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นเราไปทำไม สิ่งที่เป็นเราๆ เราไปกับมันทำไม

แต่เวลาสิ่งที่เป็นจิตใจที่ใสสะอาดแล้ว สิ่งที่เป็นจะรุนแรงขนาดไหน มันรุนแรงขนาดไหนก็รุนแรงด้วยธรรม ถ้ามันจะอ้อยอิ่งขนาดไหนมันก็อ้อยอิ่งด้วยธรรมทั้งนั้นนะ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเทศน์ว่ากร พระเวลาอยู่กับท่าน นี่ไง พ้ำร้องแล้ว ฝนจะตกแล้ว พอฝนตกขึ้นมามันชุ่มฉ่ำแล้วๆ เวลาชุ่มฉ่ำแล้ว พระที่อยู่ด้วยกันเขาบอกว่าทำไมท่านรุนแรง ท่านพูดจารุนแรงๆ

รุนแรง ไ้คนที่เขาต้องการของเขานะมันชุ่มฉ่ำ มันขึ้นบานนะ นี่ไง แต่คนที่จิตใจเป็นธรรมๆ มันฟังแล้วมันขึ้นบานใหม่ เพราะนั่นนะคือเกร็ด นั่นนะคือวิธีการ นั่นละคือรู้เท่าความโลภ ความโกรธ ความหลง

ไ้ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นเรา เราไม่เข้าใจ เราไม่เท่าทันมัน ท่านให้อาฐ ท่านให้เกร็ดให้วิธีการของเรานะ ไ้คนที่ประพฤติปฏิบัติ ไ้ที่คนเขาชวนชวยอยู่ แหม! มันสุดยอด มันสุดยอด ไ้คนที่ไม่รู้เห็นอู้ไ้ตะนะ ไ้โฮ! ไ้โฮ! มันมองเป็นกิเลสไปหมดไ้

กรรมมันกรรมเหมือนกันทั้งนั้นนะ กรรมทางโลก กรรมทางธรรมนะ แต่กรรมทางธรรมมันไม่มีสมุทัย ไม่ลำเอียงเพราะรัก ไม่ละเอียงเพราะชัง ไม่ลำเอียงเพราะใดๆ ทั้งสิ้น มันเป็นสัจจะ มันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ ถ้ามันเป็นอย่างนี้ๆ แต่มันมีอะไรละ มันมีกิเลส กิเลสมันอนุสัย มันนอนเนื่องมาด้วย อนุสัยๆ ความคิดของเรามันมีตัวตนเรานอนเนื่องมาตลอดความคิดเราๆ นี่แหละ ศีลธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก็เป็นสัญญา มันก็เป็นข้อมูลไว้ในหัวใจ เวลามันคิดขึ้นมามันคิดพาดพิงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้ มันเป็นเชื้อไขไ้

แต่ถ้าเราปฏิบัติของเราเป็นความจริงๆ ของเรา มันจะเกิดขึ้นกับเรา ถ้าเกิดขึ้นกับเราเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันตภิฎฐิโก เป็นอานาจาสนาของใครละ เป็นอานาจาสนาของธรรม เห็นไหม

คูสิ ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา ในบรรดาสัตว์สองเท้า ในบรรดาสัตว์สองเท้าณะ แล้วเรา เราเกิดมาเราก็เป็นสัตว์สองเท้า ถ้าสัตว์สองเท้าในการประพฤติปฏิบัติของเราทำให้มันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา มนุษย์ มนุษย์สามารถทำให้จิตใจผ่องแผ้วได้

มนุษย์ คูสิ ลัทธิศาสนาอื่นเขาอ่อนวอนขอทั้งนั้นนะ แล้วแต่พระเจ้าจะตัดสิน ความจริงเราเป็นคนทำอยู่ ใครตัดสิน ถ้าคนอื่นตัดสินให้เรา คนอื่นพยากรณ์ให้เรา เราจะเป็นไปได้ไหม

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านบอกเวลาเกิดนิมิตขึ้นมาว่าอีก ๙ ปี เราปฏิบัติ ๙ ปีก็จะสำเร็จ เวลา ๙ ปีไปแล้ว ๙ ปี มันฝังใจนะ แล้วคนอื่นมาบอกว่าเราจะสำเร็จ เราจะไม่สำเร็จ มันเป็นไปได้หรือถ้าเราไม่ได้ทำ ใครไปบอกเลย บอกว่าเราจะสำเร็จพຽງนี้ แล้วเราก็นอนสบายเลย พຽງนี้สำเร็จไหม เป็นไปไม่ได้เลย

ฉะนั้น สิ่งที่จะเป็นจริงๆ มันเป็นจริงจากมรรคจากผลของเรา ในบรรดาสัตว์สองเท้าๆ เรามนุษย์ๆ มนุษย์เป็นคนกระทำขึ้นมา มนุษย์มีสติ ผีก็ตัดตัดแปลง เกิดสมาธิ เกิดสมาธิ ความร่วมเย็นเป็นสุข เกิดสมาธิคือตัวตนของเรานั้นนะ สมาธิคือตัวตนนะ สมาธิคือจะว่าเป็นกิเลสนะ

สมาธิมันเป็นพื้นฐาน สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน งานมันเกิดบนไหนละ งานของเราเกิดบนความคิด มันก็เหมือนโลกใจ คิดงาน เวลานั้นการบริหารเขาคิดงานของเขา นี่เขาคิดมันเกิดบนอารมณ์ความรู้สึก เกิดจากการวิเคราะห์วิจัยของเขา นั่นคือความคิด นี่คิดงาน แล้วถ้าเราใช้ความคิดมันก็เป็นคิดงาน เวลาเราพูดอะไรๆ ก็คิดทั้งนั้นนะ ก็ความคิดทั้งนั้นนะ ความคิดทั้งนั้นนะ มันเป็นสัญญาอารมณ์ทั้งนั้นนะ แต่พูดอะไรๆ จินพูดอะไรๆ ไม่ได้ ถ้าพูดภาษาเราก็จินมันคิดไม่ได้ ใจตัวภพมันจะคิดไม่ได้เลย มันขยับไม่ได้เลย สัมมาสมาธินะ

พอสัมมาสมาธิ พอมันคิดไม่ได้แล้ว ถ้ามันออกมาแล้ว ใจตรงนั้นนะ ตรงนั้นนะเป็นตรงที่เกิด ตรงนั้นเป็นตัวต้นเหตุ แล้วตัวต้นเหตุ ถ้ามันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง มันเกิดปัญญา ปัญญา มันจะชักพอกตรงนั้น

มันเป็นความคิดใหม่ มันเป็นสิ่งขาร ความคิด ความปຽง ความแต่ง แต่มันเกิดบนสัมมาสมาธิ มันเกิดจากความสงบร่มเย็นอันนี้ไง ถ้ามันเกิดจากความสงบร่มเย็นอันนี้ สิ่งนี้ปัญญา มันจะแตกต่างกัน มันเลยมีโลกีย์ปัญญา ปัญญาที่โลกคิดงานๆ เขาเรียกโลกีย์ปัญญา ปัญญาแสวงหาผลประโยชน์ แสวงหาอาชีพ นี่โลกีย์ปัญญา ปัญญาเพื่อโลก เพื่อโลกก็เพื่อตัวตนนี้ไง

ถ้าจิตสงบแล้ว จิตสงบแล้วเป็นโลกุตตระ พ้นจากโลก ความคิดอย่างนี้ สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน มันทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายที่เกิดความคิดนะ

ไอ้ความคิดมันเกิดดับอยู่แล้ว ความคิดมันส่งออก ความคิดมันก็เหมือนกับอากาศ มัน อยู่ของมันอยู่อย่างนั้น นี่ส่งออก แล้วอากาศมันเกิดจากที่ไหนละ ต้นไม้มันผลิดอกช่อขึ้นมา มันมีส่วนผสม อากาศเป็นส่วนผสมของอะไร ของก๊าซพิษ ของออกซิเจน ของต่างๆ แล้วนี่ละ นี่ ละ

เวลาถ้ามันมีปัญญาขึ้นมามันจะย้อนกลับ ทวนกระแสกลับเข้ามา ถ้าปัญญาอย่างนี้ เกิดขึ้นๆ เราจะเห็นโลกุตตรปัญญาเป็นอย่างไร แล้วถ้าปัญญาที่มันถอดมันถอน

นี่ไง ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด เราก็เป็น มนุษย์เหมือนกัน เราก็เป็นสัตว์สองเท้าเหมือนกัน มนุษย์ก็มีอำนาจวาสนาทำได้เหมือนกัน ถ้า ทำได้เหมือนกัน มีอำนาจวาสนา อำนาจวาสนานะ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนามันไม่เชื่อ มันก็เป็น อารมณ์คนนะ มันเป็นอารมณ์ความรู้สึก แล้วเอาความรู้สึกมาคุยกัน แล้วความรู้สึกมันก็ จินตนาการ มันก็ไปได้กว้างขวาง มันก็จินตนาการไปทั่ว นั่นจินตนาการทางโลกใจ

แต่ถ้าเป็นธรรมะ มันจินตมยปัญญา แก้กิเลสไม่ได้ มันเป็นภาวนามยปัญญา แล้วถ้า ภาวนามยปัญญา โลกุตตรธรรมๆ ถ้าใครไม่รู้ไม่เห็นพูดไม่ถูก พูดไม่ได้ พูดอย่างไร จินตนาการ อยากรู้ก็จินตนาการไม่ถึง จินตนาการขนาดไหนก็ไม่ได้ ไม่ได้เพราะอะไร ไม่ได้เพราะผู้รู้เขามีใจ

เวลาหลวงตาท่านเทศน์ว่า การ เวลาคุยธรรมะกันปากเปียกปากแฉะ ท่านบอกว่า ผู้รู้มี นะ ผู้รู้คือผู้รู้แจ้งเขามี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็รู้แจ้ง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นก็รู้แจ้ง คนรู้แจ้งเขามี

ไอ้ที่พูดนั่นนะ ถ้าไม่รู้แจ้ง ยืมธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาพูด คนที่ยืม มาพูดมันทำไม่เป็น ทำไม่ได้ คนที่จะพูด คนที่เป็นแล้วได้ เขาพูดจากความเป็นจริงของเขา ถ้า พูดจากความเป็นจริงของเขา มันพูดเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน คนฟังรู้ คนเป็นไม่รู้ คนไม่เป็นไม่รู้ ถ้าคนเป็นรู้ เห็นใหม่ ผู้รู้เขามี ผู้รู้เขามี ถ้าผู้รู้เขามี

หลวงตาท่านเตือนบ่อย พวกนักปราชญ์ ปราชจากไม่มีสิ่งใดเลยนะ เวลาพูด อู้ฮู! แดกฉานนั่นนะ ไร้สาระ ไร้สาระ ในภาคปฏิบัตินะ แต่ในทางวิชาการเขาส่งเสริมกันมาก ยอด เยี่ยมๆ ยอดเยี่ยมอย่างนั้นยอดเยี่ยมกระเทียมดอง เขาต้องเข้าไปในไหเงย ยอดเยี่ยมอย่างนั้น ต้องเอาไปดองไว้ในไห เอาไว้ทำอาหาร

แต่ถ้ามันยอดเยี่ยมจริงๆ เหนือโลก โลกไม่รู้กับเราไม่ได้หรอก โลกไม่รู้กับเราไม่ได้ ไม่มีใครรู้ กับเราได้ เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์ว่า การ เวลาครูบาอาจารย์ไปเยี่ยมเยียนกัน นี่ผู้รู้ ผู้รู้อยู่

ด้วยกัน เวลาหลวงตาท่านเทศน์ว่า การ หลวงตา ในกรรมฐานเราเชื่อมั่นกันว่าหลวงตาเป็นพระอรหันต์ เวลาท่านเทศน์จบแล้วท่านคุยกับหลวงปู่ลี “ลีเนาะๆ” นี่ไง ผู้รู้กับผู้ไม่รู้ ผู้รู้พูด คนรู้มันรู้ได้ ถ้าคนไม่รู้ มันรู้ไม่ได้ พูดอย่างไรก็ไม่รู้ ถ้าพูดอย่างไรก็ไม่รู้

แต่เราฝึกหัดของเรา เรามีครูบาอาจารย์ของเรา มีครูบาอาจารย์ ฆมฺมสากจฺจฺจา เราถามท่าน ถามท่าน ฆมฺมสากจฺจฺจา คือวิเคราะห์วิจย คือแลกเปลี่ยนกัน ถ้าแลกเปลี่ยน ถ้าเราแลกเปลี่ยนแล้วมันไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันนะ มันมีอยู่สองอย่าง ไม่อาจารย์ผิดก็เราผิด แต่ส่วนใหญ่แล้วเราบอกอาจารย์ผิด เราถูก ส่วนใหญ่จะบอกว่าอาจารย์ผิด

ก็ทำไปสิ ทำไปก่อน ไซ้ เรายังไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจมันไปกันไม่ได้ แต่ถ้ามันถึงอันเดียวกันแล้วจบ

หลวงตาท่านบอกว่า แม่น้ำลำคลองทุกสายไหลลงสู่ทะเล แม่น้ำทั้งหมดไหลลงสู่ทะเล ถ้าแม่น้ำทุกสายไหลลงถึงทะเลแล้วจบ ทะเลนั่นมันเป็นเนื้อเดียวกันหมด นี่ไง ถ้าทำได้ทำจริง ทำจริงเป็นอย่างนั้น เห็นไหม

ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด เราก็ได้เกิดเป็นสัตว์สองเท้า เราเกิดเป็นมนุษย์ เราเกิดเป็นมนุษย์ ถ้ามีสติปัญญาของเราเนะ หน้าที่การงาน เราก็ทำของเรา คนเกิดมามันมีชีวิต ชีวิตต้องการอาหาร ชีวิตต้องการปัจจัย ๔ เราหล่อเลี้ยงชีวิตนี้ไว้ คนทุกข์คนยากหล่อเลี้ยงชีวิตไว้ หล่อเลี้ยงไว้ ทุกข์ยากมาก

แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ ขึ้นมา หล่อเลี้ยงชีวิตนี้ไว้ แล้วหล่อเลี้ยงชีวิตนี้ไว้ เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง แค่ออาหารเป็นคำข้าวสองสามคำก็ยังชีพได้แล้ว แล้วไม่แสวงหาสิ่งใดที่เกินกว่านั้น ถ้าไม่แสวงหาสิ่งใดที่เกินกว่านั้นนะ ชีวิตนี้นะ มันเรียบง่าย มันไม่ต้องไปวุ่นวายมาก แค่อข้าวสองคำ วันหนึ่งข้าวสองคำเท่านั้น ไม่ต้องการอะไรเลย เลี้ยงชีวิตไว้ทำไม เลี้ยงชีวิตไว้แสวงหาสัจจะความจริง ถ้าเราแสวงหาสัจจะความจริงในใจของเรา เห็นไหม

ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด เราก็เป็นสัตว์สองเท้า เราเกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ฝากไว้กับพินัยกรรม แล้วเราก็จะค้นหาหาขวนขวาย ค้นหาของเรา ค้นหาขึ้นมาในใจของเรา ถ้าเราได้ธรรมะของเรา กับพินัยกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอันเดียวกัน เอวัง